

Dirty little secrets

ADEMLOOS

Leesexemplaar

ANJA FELIERS

Dirty little secrets

ADEMLOOS

P E L C K M A N S

Ik schrok op door een geluid, ergens in de verte. Het voelde alsof mijn lichaam viel. Alsof het met een schok tot stilstand gedwongen werd.

Geschrokken opende ik mijn ogen, maar ik registreerde alleen maar duisternis. Het duurde enkele seconden voor ik besepte waar ik was. Of beter, waar ik níét was.

Het bed waarin ik lag, was niet het mijne. De lakens op mijn lichaam voelden ruwer aan dan die van mijn eigen bed. De geur die in de kamer hing, was me vreemd. Het feit dat ik naakt tussen de lakens lag, bracht mijn herinneringen aan de avond voordien langzaam terug. Ze sijpelden voorzichtig mijn hoofd binnen.

Door een geluid naast me in bed besepte ik dat ik niet alleen was. Ik kwam half overeind, steunend op mijn armen en keek in de duistere kamer naar de gedaante naast me.

Het was moeilijk om me alles te herinneren. Flarden van de voorbije avond dwarrelden door mijn hoofd.

Claire en ik op een avondje uit. In een van onze favoriete danscafés, heerlijk ontspannen na een drukke week op de redactie van het tijdschrift waarvoor we beiden werkten.

Claire was mijn beste vriendin. We hadden samen in het middelbaar op dezelfde school gezeten en ook daarna hadden we dezelfde studie journalistiek gekozen. Het was niet meer dan normaal dat we in Gent in hetzelfde gebouw op studentenkamers zaten, waar we drie jaar lang werkelijk alles met elkaar gedeeld hadden.

Claire kende mij door en door en ook zij had weinig geheimen voor mij. Door een samenloop van omstandigheden konden we daarna beiden op de redactie van het tijdschrift *Vintage* beginnen.

Opnieuw klonk er een zachte ping en toen mijn telefoon, die op de grond naast het bed lag, even oplichtte, besepte ik dat dit het geluid was dat me had wakker maakt.

Ik drukte het laken tegen mijn lichaam en boog me voorover om mijn telefoon te nemen. Een onverwachte beweging naast me deed me even opkijken.

De man in het bed leek niet wakker te worden. Plots herinnerde ik me weer wat er afgelopen avond gebeurd was.

De jonge kerels in het danscafé, die al snel hun weg naar Claire en mij gevonden hadden. Die de hele avond niet meer van onze zijde weken, ook niet toen we hen duidelijk gemaakt hadden dat Claire trouw was aan haar vriend en dat ze echt wel alleen kon uitgaan om plezier te maken en niet om zo nodig een onenightstand te hebben. De boodschap was overgekomen, maar al snel viel het op dat een van de twee kerels interesse in mij toonde. Ik fronste mijn voorhoofd en trachtte me zijn naam te herinneren.

Was het Mike? Was het Mitch?

Ik dacht dat het Mitch was...

Ik wachtte even, terwijl hij zich omdraaide in zijn slaap en toen ik er zeker van was dat hij niet wakker zou worden, concentreerde ik me op mijn telefoon.

Ik merkte dat Claire kort na elkaar twee berichtjes had gestuurd.

‘Ben je al terug thuis?’

En enkele minuten later: ‘Stuur me een berichtje als je safe bent.’

Ik glimlachte in het donker en een gevoel van dankbaarheid overspoelde me. Zoals steeds zou Claire niet kunnen slapen voor ik veilig en wel in mijn eigen bed lag.

Ik wist dat Claire mijn buddy was, ook al probeerde ik haar er altijd van te overtuigen dat ik geen onnodige risico’s nam, dat ik alleen maar met een man meeding als ik er honderd procent zeker van was dat er niets zou misgaan. Ze bleef stand-by tot ze wist dat alles in orde was met me.

‘Alles oké!’ tikte ik. ‘Ik vertrek zo naar huis.’

Terwijl ik wachtte op antwoord, zag ik dat het bijna halfvijf was.

Claire was écht fantastisch. Waarschijnlijk had ze na ons uitje en mijn vertrek met deze kerel in haar appartement zitten netflixen, wachtend op nieuws van mij.

Ik sloeg het laken voorzichtig open. Naakt zocht ik op de tast naar mijn kleren die Mitch enkele uren eerder gulzig van mijn lichaam had gerukt. Ik verbeet een vloek toen ik in de donkere kamer op een van mijn pumps trapte. Dit zou niet lukken. Niet zonder Mitch wakker te maken en als ik ergens geen zin meer in had, was het in een verplicht praatje met mijn onenightstand. Ik zocht naar de zaklampfunctie op mijn telefoon en toen mijn kant van de slaapkamer oplichtte, herademde ik. Al snel vond ik mijn beha, zwarte slip, jurk en pumps. Goed zo, dacht ik terwijl ik de slaapkamer stilletjes verliet, zonder nog een blik te werpen op de man in het bed.

Tien minuten later stond ik buiten, nadat ik mij geruis-

loos in de badkamer had aangekleed. Het was nog donker, maar daar zou snel verandering in komen.

Ik nam mijn telefoon en stuurde Claire een bericht.

‘Ben over een kwartiertje thuis.’

Ik zette er stevig de pas in. Gelukkig was het niet verlopen naar mijn appartement.

Ik drukte mijn clutch tegen me aan en ademde diep in.

De straten waren verlaten. De straatverlichting brandde nog. Ergens in de verte blafte een hond. Hoewel het niet echt koud was, trok er een rilling door mijn lichaam. Ik sjoerde mijn zomerjasje wat steviger vast en versnelde mijn pas.

Nu ik weer buiten was, voelde ik hoe een zekere zwaarvoedigheid langzaam bezit van me nam. Ik probeerde het gevoel te verdringen. Ik wist dat ik er – als ik eraan toegaf – dadelijk, wanneer ik weer in de geborgenheid van mijn eigen appartement was, niet meer aan zou kunnen ontkomen. En dat wilde ik niet. Ik wilde niet toegeven aan dat stemmetje, dat al heel lang in mijn hoofd weerklonk na weer eens een avondje uit. Na weer een avond seks met een vreemde, om dan midden in de nacht zijn bed te ontvluchten, want zo voelde het steeds vaker aan. Als een vlucht. Omdat ik wist dat het niet meer was dan dat, wat hij mij zou geven. Ook al wilde ik meer. Ook al zocht ik er al zo lang naar. Maar het leek alsof het onmogelijk was om dat verlangen, dat diep in mij klauwde, te bevredigen.

Mijn telefoon biepte.

‘Ik trek mijn pyjama alvast aan. Wil je nog even bellen als je thuis bent of doen we dat morgen?’

Ik glimlachte, terwijl ik naar Claires bericht staarde.

‘Morgen? Straks bedoel je zeker?’

Ik verzond het bericht met een smiley en versnelde mijn pas.

Vastberaden schudde ik mijn hoofd om de sombere gedachten een halt toe te roepen. Ik moest niet zielig doen. Lange tijd had ik het heerlijk gevonden om zo vrij te zijn. Om te doen wat ik wilde, waar ik het wilde, met wie ik het wilde. Het was niet onaangenaam om zelf de touwtjes in handen te hebben. Ik kon ja zeggen wanneer ik er zin in had. En belangrijker nog, ik kon nee zeggen wanneer ik er geen zin in had. Zonder daarvoor een uitleg te moeten geven. Ik was de regisseur van mijn eigen leven en dat was nog zo slecht niet.

Om iets voor vijf uur bereikte ik mijn appartement op de eerste verdieping van een oud herenhuis. Toen ik de sleutel in het slot stak, voelde ik me weer wat beter. Ik bedacht dat de zwaarmoedigheid van daarnet waarschijnlijk het gevolg was van de drukke werkweken die achter mij lagen en het eeuwige slaapttekort dat ik jarenlang had opgebouwd. Het was mijn eigen schuld. Ik was een nachtraaf en hoewel ik beter zou moeten weten, was het een haast onmogelijke opgave voor mij om elke avond tijdig naar bed te gaan. Terwijl ik mezelf ervan overtuigde dat het de enige zinnige verklaring was voor mijn melancholische bui van daarnet, sloot ik de deur achter me, legde mijn clutch op het tafeltje in de hal en liep via de gang mijn woonkamer binnen. Ik knipte het licht aan, maar dimde het meteen. Nadat ik mijn pumps had uitgeschopt, liep ik naar de keuken en duwde een capsule in mijn espres-

soapparaat. Ondertussen stuurde ik een laatste bericht naar Claire.

‘Veilig thuis. Slaapwel. Thx om wakker te blijven. Nu lekker uitslapen.’

Ik kreeg vrijwel onmiddellijk een berichtje terug.

‘Love you. Slaapwel.’

Met mijn kopje koffie in de hand liep ik glimlachend en op blote voeten naar de woonkamer. Daar liet ik me vallen in de zetel. Ik geeuwde en voelde plots hoe moe ik was. Toch wilde ik mijn kopje koffie nog uitdrinken om de smaak van die vreemde man van vannacht door te spoelen.

Ik trok mijn benen op, terwijl ik een kussen in mijn rug duwde. Op mijn tablet die op de salontafel voor me lag, opende ik de app van Facebook. Meteen zag ik dat ik een aantal meldingen had.

Nietsvermoedend klikte ik op een ervan, maar het bericht drong niet dadelijk tot me door.

Het was een vriendschapsverzoek.

Een vriendschapsverzoek van Tyler M.

De kleine profielfoto maakte me plotseling alert.

Mijn adem stakte me in de keel.

Zonder er bij na te denken ging ik rechtop zitten en zette mijn kopje koffie op de tafel.

‘Shit’, zei ik hardop, terwijl ik ademloos naar het scherm staarde.

Was dit Tyler? Was dit echt de Tyler van wie ik vermoedde dat hij het was?

Om de profielfoto beter te kunnen zien bracht ik mijn gezicht dichterbij het scherm.

Ik klikte op de afbeelding om ze te vergroten.

Tyler M. staaarde me aan met grote donkere ogen. Zijn donkerbruine krullende haar hing nonchalant tot net niet op zijn schouders. Een intrigerend lachje krulde om zijn mond.

Een gevoel alsof er een aardverschuiving plaatsvond, trof me. Ik sloeg een hand voor mijn mond om de vreemde geluiden die ik spontaan produceerde, een halt toe te roepen.

Hij was het.

Tyler M. was niemand minder dan Tyler Moore.

En hij had me gevonden.

Tyler Moore had me gevonden.

Terwijl ik bewegingloos naar het scherm voor me staarde, naar de ogen die – net als toen – ook nu weer leken binnen te dringen tot in het diepst van mijn ziel, raasden de gedachten door mijn hoofd.

Tyler.

Die ik zelf jarenlang had gezocht.

Sinds ik Facebook had, Instagram, Twitter had ik tientallen, nee, honderden keren zijn naam ingegeven. Hopend dat ik hem op de een of andere manier zou terugvinden. Verlangend om het contact te herstellen dat er ooit tussen ons was geweest. Hopend op... ja, op wat?

Ik dacht aan vroeger, toen ik zeventien was en hij mijn wereld op zijn kop had gezet. De herinneringen aan wat we samen gedeeld hadden, dwongen me nu gegeneerd mijn ogen te sluiten en ingehouden te kreunen. Niet alleen om wat we gedaan hadden, maar de manier waarop hij me daartoe verleid had. Wat hij met mij gedaan had... Ik wist niet of ik nog ooit in staat zou zijn me te geven zoals ik me aan hem gegeven had.

Was het mijn prille leeftijd geweest die maakte dat ik mezelf op een presenteerblaadje aan hem had aangeboden? Was het omdat hij mijn eerste kennismaking met seks was geweest? Omdat hij ervaring had met vrouwen? Of omdat hij smaakte als de verboden vrucht?

Misschien was het een combinatie van alles. Misschien was het de chemie, die tussen ons had gehangen vanaf het eerste moment dat we oogcontact hadden gemaakt.

Was het dat we toen al beseften dat er geen ontkomen was aan alles wat we ook zouden doen om het te ontkennen?

Waarom had ik hem jarenlang gezocht?

Wat dacht ik te vinden als hij terug was in mijn leven?

Waar hoopte ik op?

Het antwoord op die vraag maakte me plotseling alert. Jarenlang had ik me afgevraagd wat er van hem geworden was.

Na weer eens een avond vruchteloos het internet en de sociale media te hebben afgeschuimd, had ik me vaak afgevraagd of hij überhaupt nog in leven was. Het was onmogelijk dat Tyler nooit van de sociale media had gehoord. Niet de zelfbewuste Tyler, zoals ik hem gekend had. Niet de wereldse kerel die zo graag in het middelpunt van de belangstelling stond. Het kon toch niet dat hij niet te traceren was.

Het was me echter nooit gelukt hem te vinden. Ook niet nadat ik zijn jongere zus begon te zoeken. Haar naam had ik jarenlang vergeefs ingegeven, maar ook dat had me nooit iets opgeleverd.

Het enige wat ik wist, was dat ze beiden uit Nederland kwamen. Tot zijn vijftiende had hij in Amsterdam gewoond. Daarna waren zijn ouders gescheiden en waren hij, zijn zus Elisabeth en zijn moeder in Gent komen wonen.

Als ultieme laatste stuiptrekking om hem te vinden had ik zijn naam in combinatie met Amsterdam ingetikt op Google, maar ook dat werd niets.

Toch had ik de hoop nooit helemaal opgegeven. Iets in mij wilde niet toegeven dat wat wij ooit samen gedeeld hadden, voor altijd herleid zou worden tot een handvol

herinneringen. Iets in mij was blijven hopen tegen beter weten in. De hunkering naar hem was er altijd geweest, was altijd gebleven. Diep in mij bleef het gevoel dat ik de hoop niet zomaar mocht laten varen. Intuïtief voelde ik aan dat hij daar ergens moest zijn en nu, na jarenlang van de aardbodem verdwenen te zijn, dook hij plots op uit het niets. Ik was er niet op voorbereid. Ik had nooit kunnen vermoeden dat hij het zou zijn die contact zou zoeken.

Een gevoel van rusteloosheid overspoelde mij.

Ik stond op, niet meer bij machte om te blijven zitten. Het leek wel alsof ik plotseling wakker geworden was.

De winterslaap leek voorbij nu ik wist dat Tyler ergens, ver weg of dichtbij, ook op zoek was naar mij.

Ik ijsbeerde door de woonkamer, mijn handen tegen mijn mond gedrukt. Ik wist niet wat te denken. Wat te doen.

Een vreemd besef drong zich aan me op.

De vraag was niet wat ik wilde wanneer ik Tylers vriendschapsverzoek aanvaardde en hem op die manier terug in mijn leven liet.

De vraag was niet waar ik op hoopte.

De ultieme vraag was wat hij wilde.

En waarom nu? Na al die tijd?

Ik was altijd bereikbaar geweest via Facebook of Instagram. Ik was gemakkelijk te traceren. Mijn naam was dezelfde als die op mijn sociale media. Mijn profielfoto en andere openbare foto's maakten duidelijk wie ik was.

Ja, ik was ondertussen ouder. Achtentwintig. Ouder en wijzer geworden, maar *what you see is what you get*. Ik had geen geheimen. Iedereen mocht en kon mij vinden.

Waarom was dat voor Tyler niet het geval geweest?

Waarom leek het alsof hij een tijdlang van de aardbodem verdwenen was?

Ik hield halt voor mijn tablet om de profielfoto nog een keer te bestuderen.

Met één simpele klik zou ik hem opnieuw in mijn leven kunnen hebben. Wilde ik dat? Kon ik dat aan?

Een gevoel van vertwijfeling overviel me. Ik gooide mijn hoofd achterover, sloot mijn ogen en dacht aan Claire.

Als er iemand mij goede raad kon geven, was zij het wel. Zij kende mij door en door, en belangrijker nog, zij kende Tyler.

Voor ik ook maar iets zou doen, moest ik met haar praten.

Ik keek nog een laatste keer naar Tylers vriendschapsverzoek en bedwong de neiging om met één eenvoudige klik op het woord 'bevestigen' iets in gang te zetten waarvan ik de gevolgen niet kende.

Maar was dat al niet gebeurd? Was alles al niet onherroepelijk begonnen op het ogenblik dat ik zijn naam, zijn foto had gezien?

Abrupt schakelde ik mijn tablet uit, bang dat ik mij alsnog zou bedenken en iets doms zou doen. Iets wat onomkeerbaar was en waarvan ik de consequenties niet kende. Secondelang staarde ik naar het zwarte scherm, terwijl ik mijn ademhaling onder controle probeerde te krijgen.

Daarna schakelde ik resoluut alle lichten uit en verliet de woonkamer. Vijf minuten later lag ik in bed, terwijl het eerste daglicht al voorzichtig mijn kamer binnendrong. Ik nam het oogmaskertje van mijn nachttafeltje en schoof het over mijn ogen.

Nadat ik me tussen de lakens had genesteld, haalde ik diep adem. De geur van mijn bed maakte mij deze keer niet rustig. Het beeld van Tyler plakte op mijn netvlies en ik wist dat ik het er niet af zou krijgen.

Toen ik vijf uur later wakker werd, voelde ik me alsof er een vrachtwagen over me heen was gedenderd.

Ik kreunde, terwijl ik me moeizaam omdraaide. Mijn lakens waren een eigen leven gaan leiden en hadden zich verstrengeld met mijn lichaam. Terwijl ik het oogmasker van mijn gezicht trok, sjoerde ik vloekend aan de lakens zodat ik minstens mijn benen weer kon bewegen.

Het daglicht dat in mijn kamer binnengedrongen was, verplichtte me meer wakker te worden dan ik op dat ogenblik kon verdragen. Ik was nog niet klaar om de dag tegemoet te treden, trok het laken nijdig over mijn hoofd en krulde mijn lichaam op tot een bolletje.

Ik vroeg me af waarom ik me zo geradbraakt voelde, waarom alles in mijn lichaam pijn leek te doen. Ik had vannacht immers niet overdreven met de drank.

Voor ik het besepte, drong de waarheid als een vernietigend gif mijn lichaam binnen.

Tyler.

Zijn vriendschapsverzoek.

Zijn brandende blik. Zijn eeuwig charismatische glimlach.

Gepijnigd opende ik mijn ogen, alsof het me – op welke manier dan ook – kon helpen om te ontsnappen aan de gevoelens die mij genadeloos overspoelden.

Zonder echt te weten wat ik ging doen, sloeg ik het laken van me af en hees me uit bed. Ik kon niet blijven liggen. Onmogelijk. Alleen al de gedachte aan Tyler maakte me rusteloos.

Op blote voeten liep ik naar mijn kleine badkamer. De ochtendzon verwarmde mijn gezicht.

Terwijl ik een glas onder de kraan hield en het water gulzig opdronk, bekeek ik mezelf in de spiegel.

Ik zag er doodmoe uit, maar dat was niet meer dan logisch. De halve ochtend had ik liggen woelen, zoekend naar de juiste houding om de slaap te kunnen vatten. Dat ik die onmogelijk kon vinden nadat mijn verleden aan de deur had aangeklopt, was een gegeven waar ik onmogelijk omheen kon.

Fuck, Louise, sprak ik mezelf verbolgen toe. Wil je op deze manier opnieuw in zijn leven verschijnen? Wat zal hij wel niet denken?

Ik schrok van mijn gedachten.

Was ik al zover om het te hebben over de manier waarop ik hem opnieuw in mijn leven zou toelaten en wat voor indruk ik dan op hem zou maken?

'Fuck', gromde ik nu hardop.

Ik moest Claire spreken en wel zo snel mogelijk.

Ik haastte mij naar het toilet en draaide meteen daarna de kraan van de douche open.

Nadat ik een handdoek uit de kast had genomen, liet ik mijn satijnen slipdress van mijn lichaam glijden en stapte ik onder het stromende water.

Het voelde heerlijk koel en werkte verfrissend. Ik mocht mezelf nu al niet gek laten maken. Er was nog niet eens contact geweest en ik stond al in lichterlaaie. De oorzaak was echter niet ver te zoeken.

Ik dacht aan alles wat Tyler en ik ooit samen begonnen waren. Aan alles wat we niet hadden afgemaakt en ik wist nu, nadat ik een halve ochtend had liggen woelen in mijn

bed, na uren verplichte *soul searching*, dat het verlangen om alles nu wel met hem af te maken iedere minuut heviger werd. Hij had jaren geleden een vuurtje gestookt en het was nooit helemaal uitgedoofd. Ondanks zijn plotse verdwijnen. Ondanks de radeloosheid van het gemis om hem, dat nog lang in mijn lijf verankerd had gezeten.

Gehaast zeepte ik mijn lichaam in, terwijl ik probeerde niet te denken aan alle beelden die in mijn hoofd opwelden.

Nadat ik even later mijn haar had geshampooed en uitgespoeld, draaide ik de kraan dicht en wikkelde ik de handdoek rond mijn lichaam. Ondertussen negeerde ik de neiging om rechtstreeks naar mijn tablet te lopen en Tylers vriendschapsverzoek te aanvaarden.

Wie hield ik voor de gek?

Ik wist dat het slechts een kwestie van tijd was voor ik het mezelf zou toegeven de deur voor hem verder te openen. De deur die nooit echt gesloten was geweest.

En dat wist hij. Hij kende me oh zo goed. Hij wist dat ik hem na al die jaren zou toelaten. *No matter what*. Wat hij ook gedaan had. Zelfs na een jarenlange stilte.

Ik liep de keuken in, op zoek naar mijn telefoon die ik daar eerder die ochtend bewust had laten liggen.

Meteen viel mijn oog op het bericht van Claire.

‘Laat ontbijt bij mij? Ben alleen thuis. Laat het me weten als je wakker bent!’

Ik keek naar de klok aan de muur. Het was net voorbij twaalf uur.

Met mijn natte haar op mijn schouders geplakt staarde ik naar buiten. De zwarte halfgesloten shutters hielden het felste zonlicht tegen. Toch voelde ik hoe de warmte

van de laatste dagen steeds hardnekkiger in mijn appartement bleef hangen.

‘Ben net wakker. Moet je dringend spreken. *Breaking news*. Lukt het voor jou binnen een uurtje? Net gedoucht... Moet mijn haar en zo nog doen...’

Geen minuut later volgde haar reactie.

‘Ik kom wel naar jou. Breng croissants en chocoladebroodjes mee.’

Claire kon niet wachten. De twee woorden ‘*breaking news*’ hadden haar nieuwsgierigheid gewekt.

Ze kende me genoeg om te weten dat dat geen *understatement* was.

Glimlachend antwoordde ik met een duimpje.

Een klein halfuur later ging de buzzer. Toen Claires gezicht opdoemde voor de deurcamera, drukte ik op het knopje om haar binnen te laten.

Ik bekeek mijn gezicht nog een laatste keer in de grote spiegel in de gang en knikte mezelf goedkeurend toe. Om haast te maken had ik mijn haren snel gedroogd en daarna in een hoge strakke staart boven op mijn hoofd samengebonden. Mijn lange bruine haar glansde en de make-up die ik had aangebracht, was subtiel. Een paar lange zilveren oorbellen zorgden voor de finishing touch.

Ik droeg een witte *playsuit* en daaronder lichte enkellaarsjes. De outfit was ideaal voor deze zomerse dag.

Toen ik de haastige voetstappen van Claire op de trap hoorde, verscheen er een glimlach op mijn gezicht. Die werd nog groter toen ik haar binnenliet en ze enthousiast voor me bleef staan.

Voor ik ook maar iets kon zeggen, hield ze een papieren tasje voor me omhoog.

‘Ontbijt én je favoriete koffie van Starbucks. Hier scoor ik toch mee, niet?’

Ik lachte, terwijl ik de deur achter haar sloot.

‘Jij bent écht de beste, maar dat wist je al’, beantwoordde ik haar vraag in alle eerlijkheid.

‘Ik krijg er niet genoeg van het je nog eens te horen zeggen’, lachte ze ondeugend, terwijl ze de keuken binnenliep.

Ze plaatste het tasje op het eiland, nam haar vertrouwde plaats in op een van de hoge krukken en keek me goedkeurend aan.

‘Wat zie je er goed uit! Moet je nog ergens heen?’

Meteen grijnsde ze.

‘Of heeft die outfit iets te maken met je “breaking news”?’

Ik lachte betrap, maar kreeg de kans niet te antwoorden.

‘Is die kerel van vannacht dan toch meer dan een one-nightstand?’

Ik schudde mijn hoofd en nam tegenover haar plaats.

‘Nee, toch niet’, zei ik beslist. ‘Het was leuk, maar ook niet meer of minder. Ik ben een moeilijke, dat weet je nu ondertussen toch, niet?’

‘Een moeilijke is een understatement, denk ik.’ Ze lachte ontwapenend, maar ik ken haar idee over mijn keuze van mannen en ik wist ook dat ze gelijk had.

‘Nee’, schudde ik mijn hoofd. Ik vroeg me af hoe ik haar dit moest vertellen, zonder alle onheil over me af te roepen. Claire en ik mogen dan wel vaak op dezelfde

golflengte zitten, ik wist dat haar enthousiasme meteen zou verdwijnen wanneer ik haar het breaking news zou vertellen.

Ik nam twee bordjes uit de keukenkast. Claire haalde de zakjes met croissants en chocoladebroodjes uit het papieren tasje en legde ze naast de bordjes op de tafel, terwijl haar blik me niet losliet.

‘Er is meer aan de hand’, zei ik, terwijl ik mezelf erop betrapte dat ik haar nauwelijks durfde aan te kijken.

‘Ik laat het je zien.’

Claire's blik liet me niet los, ook niet toen ik de woonkamer inliep om mijn tablet te halen.

Ik opende Facebook en zette het toestel voor haar op de tafel.

Niet-begrijpend keek ze me aan.

‘Kijk’, zei ik alleen maar en ik klikte op het vriendschapsverzoek dat ik enkele uren eerder had ontvangen.

Het duurde een paar seconden voor Claire leek te begrijpen wat ze zag. Wie ze zag.

‘Nee!’ riep ze verbouwereerd uit. ‘Is dit wie ik denk dat het is?’

Ook haar ogen werden groot als schoteltjes en ze sloeg meteen een hand voor haar mond.

‘Yep’, zei ik alleen maar. ‘Hij is het. Geen twijfel mogelijk.’

‘Shit’, mompelde Claire achter haar hand. Secondelang staarde ze naar het scherm. Toen tikte ze, net zoals ik het voor haar had gedaan, op de profielfoto.

Verbijsterd schudde ze haar hoofd toen ook tot haar doordrong dat hij het wel degelijk was.

Ze klikte verder door op Tylers pagina, maar al snel

bleek daar geen verdere informatie te vinden. Hij had alles afgeschermd. Als we meer over hem te weten wilden komen, was ik wel verplicht zijn vriendschapsverzoek te aanvaarden.

‘Uit welk hellegat komt hij plotseling gekropen?’

Claire keek me aan. Er zat felheid in haar blik. De verontwaardiging klonk door in elke lettergreep.

Ik ging tegenover haar zitten en keek haar hoofdschuddend aan.

‘Ik weet niet meer dan jij. Toen ik vanochtend thuis kwam, ontdekte ik zijn verzoek. Net als jij was ik helemaal van slag.’

Mijn vriendin schudde verwoed het hoofd.

‘Het lef!’ riep ze verbolgen uit. ‘En het is alleen een vriendschapsverzoek. Geen bericht erbij. Niets eens een fatsoenlijke begroeting, om nog maar te zwijgen van een verklaring na al die jaren...’ concludeerde ze.

‘Nee, niks van dat alles.’

Ik had Claire verzwegen dat ik zo vaak zijn naam ingegeven had op de sociale media. Hoe graag ik alles met haar deelde, dit had ik haar bewust nooit toevertrouwd. Ze zou het niet begrijpen. Niet goedkeuren.

Claire keek me aan.

‘Jij hebt geen oog meer dichtgedaan natuurlijk.’

‘Niet echt. Na een aantal uren woelen en draaien ben ik uiteindelijk in slaap gevallen, maar ik voelde me geradbraakt toen ik wakker werd. Ik zag er niet uit.’

Mijn vriendin zweeg en keek opnieuw naar het scherm voor haar.

‘Hij ziet er walgelijk goed uit’, gromde ze.

Haar woorden wakkerden de honger in mijn lijf onge-

wust aan. Ik probeerde het gevoel onder controle te krijgen, maar merkte hoe moeilijk dat was.

‘Ja, hij lijkt nauwelijks een dag ouder...’ bevestigde ik haar woorden.

Bij het horen van de toon in mijn stem keek Claire me bezorgd aan.

‘Je hebt het al te pakken, hè?’

Ik kruiste mijn armen beschermend voor mijn lichaam en haalde mijn schouders verontschuldigend op.

‘Daarom zie je er zo uit vandaag. Op je luie zaterdag.

Omdat je nu al hoopt op meer. Omdat hij je nu al het gevoel geeft dat hij een inkijk heeft in je leven. Omdat je het niet kunt verdragen dat je er niet op je best zou uitzien...’

Ze schudde vertwijfeld haar hoofd.

‘Wat verwacht je, Louise? Dat hij hier plotseling voor je deur verschijnt? Dat hij je weer in zijn armen neemt en alle pijn die hij je ooit heeft gedaan, vurig wegstoot?’

Haar woorden waren raak. Alle hunkeringen, alle verlangens die ik de hele ochtend had gehad, die ik angstvallig had weggeduwd, bracht zij genadeloos naar boven. Ze hield me een spiegel voor en wat ik zag, beangstigde me.

‘Ik weet het’, zei ik zacht. Vertwijfeld schudde ik mijn hoofd en trok, om mezelf een houding te geven, de beker koffie op de tafel naar me toe. Claire legde haar hand op de mijne.

‘Zeg me alsjeblieft dat je niet van plan bent hem opnieuw toe te laten in je leven. Zeg me alsjeblieft dat je niet gehoopt had dat ik zou instemmen met je beslissing om zijn vriendschapsverzoek te bevestigen.’

Opnieuw trok ik mijn schouders op, terwijl ik Claire onzeker aankeek.

‘Daar hoopte je op, hè? Op mijn goedkeuring. Zodat je dat waarschuwend stemmetje in je hoofd kunt wegduwen.’

‘Maar wat als het niet meer is dan dat, Claire? Wat als het echt enkel maar een vriendschapsverzoek is? Wie zegt dat hij meer wil? Hij kan ondertussen getrouwd zijn, kinderen hebben, whatever... Het hoeft niet zo nodig meer te betekenen.’

Claire had mijn hand losgelaten en keek me ongelovig aan.

‘Zelfs als dat zo is, denk ik niet dat het verstandig is hem weer in je leven toe te laten, Louise. Met welke motivatie dan ook. Vroeg of laat belanden jullie opnieuw in de goede oude tijd. En wat dan? Wat als zijn bedoelingen verder reiken? Je weet dat ik gelijk heb. Je weet dat tegen beter weten in.’

Ze zweeg even voor ze op mildere toon doorging.

‘Meer nog, Louise. Je hoopt er zelfs op. Je hoeft mijn woorden niet te bevestigen. Ik zie dat ik gelijk heb. Ik merk het aan alles.’

Hoewel ik haar woorden erg graag wilde ontkrachten of ontkennen, wist ik heel goed dat ze gelijk had.

Voor me uitstarend nipte ik voorzichtig aan mijn koffie. Claires blik woog zwaar op me.

‘Verwijder zijn vriendschapsverzoek, Louise, voor de hele shit opnieuw begint. Het is het proberen niet waard om uit te vissen of zijn intenties oprecht zijn. Hij is het niet waard. Dat zou je ondertussen moeten weten.’

Lange tijd woog de stilte zwaar tussen ons. Geluiden van de straat drongen door tot in de keuken.

‘Ik wil geen overhaaste beslissing nemen’, fluisterde ik.

‘Ik weet dat je waarschijnlijk gelijk hebt, maar ik wil dit even laten bezinken. Jij kent Tyler niet zoals ik hem gekend heb, Claire. Jij hebt hem nooit op zijn kwetsbaarst gezien.’

Claire snoof zacht, maar duidelijk afkeurend door haar neus. Ik negeerde haar stille protest.

‘In mijn ogen verdient hij nog op zijn minst het voordeel van de twijfel, maar ik zal over je woorden nadenken. Ik beloof je dat ik niets overhaasts zal doen.’

Ik merkte dat ze gefrustreerd was, maar ze zweeg. Ik wist dat haar dat moeite kostte, maar net daarom waardeerde ik haar zo. Ze zou nooit haar mening doordrukken als ze voelde dat ik er nog niet klaar voor was. Door onze jarenlange vriendschap wist ze dat ze geduld moest hebben met mij. Vroeg of laat zou ik tot het juiste inzicht komen.

Met een ruk stond ik op en nam de tablet weg, zonder Claire aan te kijken. Ik legde hem op het aanrecht, uit het zicht.

‘Kunnen we nu alsjeblieft wat eten?’ leidde ik haar af. ‘Ik verga zowat van de honger.’

Zonder haar antwoord af te wachten nam ik de zak met croissants en hield hem uitnodigend voor haar open.

Even leek het alsof ze nog wat wilde gaan zeggen, maar uiteindelijk slikte ze haar woorden in.

Ik glimlachte naar haar en begon in stilte aan mijn croissant.

Ik stond met Claire en drie klasgenoten in de gang tijdens de lokaalwissel, toen hij plotseling opdook.

Terwijl hij zich een weg zocht in het gewriemel van studenten in de lange gang, ging mijn hart sneller kloppen en mijn hartslag verhoogde nog toen zijn blik de mijne vond en die niet meer losliet.

Ik hoorde niet meer wat Claire zei, vaag drong het tot me door dat mijn vriendinnen lachten om iets, maar hij was de enige naar wie mijn aandacht uitging. Toen hij even later tegen me aan botste, ogenschijnlijk onschuldig, en hij daarbij een briefje in mijn handen drukte, leek het alsof alle geluiden om me heen stilvielen.

‘Dag schoonheid’, zei hij ergens dicht bij mijn oor. Onverstaanbaar voor mijn vriendinnen, maar onmiskenbaar voor mij.

Hij lachte verontschuldigend en vervolgde zijn weg, zonder verder aandacht te schenken aan ons. Ik drukte het briefje dieper in mijn hand en voelde hoe mijn lichaam begon te tintelen. Claire keek me even onderzoekend aan, maar toen ik haar speels bij de arm nam en het lokaal voor het vak Nederlands binnenleidde, liep ze mee zonder vragen te stellen.

Nadat we hadden plaatsgenomen aan een van de achterste tafeltjes en mijn vriendin druk bezig was in haar rugzak, opende ik snel het briefje, dat een gat brandde in mijn hand.

‘11.45 u. in de theaterzaal.’

De woorden leken onschuldig, maar ik wist wel beter. Ik vouwde het papiertje dicht en liet het in mijn rugzak glijden. Nadat ik een blik had geworpen op mijn horloge, wist ik dat ik over welgeteld vijftientwintig minuten de leraar Nederlands zou moeten overtuigen om het klaslokaal te mogen verlaten.

Ik opende mijn boek. Claire zei iets over de schrijf-oefening die we vandaag moesten inleveren. Op automatische piloot nam ik de taak uit mijn werkboek, waarin ik ze de vorige avond had gestopt. Ik knikte en glimlachte, maar mijn gedachten waren elders.

Vijftientwintig minuten later liep ik door de verlaten gang. Hier en daar galmde de stem van een leerkracht door de oude muren, maar ik besteedde er geen aandacht aan.

Voor ik de deur van de theaterzaal opende, keek ik nog eenmaal behoedzaam over mijn schouder. De gang achter me was leeg. Niemand was getuige van wat ik zou gaan doen.

Nadat ik een stap in het halfduister had gezet en ik de deur zacht achter me had dichtgetrokken, hield ik mijn adem in.

Voorzichtig zette ik een paar stappen. Een schamel licht viel door enkele hoge raampjes aan de zijkant van de zaal naar binnen. Tussen de oude flanellen gordijnen schemerde hier en daar een streepje zon. Stof dwarrelde traag naar beneden.

Langzaam liep ik naar binnen, naar het midden van de rijen oude zeteltjes. Op enkele meters voor het podium bleef ik staan.

